

ADJE

Elke dag kom ik hem wel 'n keertje tegen
op het parkeerterrein langs weg.
met zijn handen druk gebarend,
vaak wijd openstaand naar de hemel.
Volop pratend, lachend, gierend
en toch dat alles zonder geluid,
maar met des te meer miniek.
Adje, mongool, een veertiger wellicht
heeft veel gevoel voor drama.
In al zijn plezier is het hem ernst.
Soms ligt hij doodstil in het gras
zijn jas over zijn hoofd getrokken.
Al een paar keer maakte hij mij zo
deelnemer aan zijn levensspel,
omdat ik dacht dat hem iets overkomen was.
Adje heeft lak aan regels.
en aan alle dagprogramma's die moeizaam
voor hem worden uitgevonden.
Adje gaat zijn eigen weg
Hij speelt het drama van het leven.
Toevallige passanten zoals ik
kunnen medespelers worden.
Subtiel nodigt hij ze uit,
maar ook zonder hen
of zonder publiek
speelt Adje zijn spel.
Eén keer heb ik mij zelfs laten verleiden
om dansend met hem over het terrein te gaan.
Collega's fronsten onbegrijpelijk hun wenkbrauwen
om zoveel identificatie.
Adje geeft me te denken
dat de wereld een theater is
met ieder zijn eigen rolletje.
maar dat mensen zoals Adje
geen rolletje spelen
maar zichzelf zijn.
Adje maakt me telkens jaloers
en zet me zachtjes aan
uit te breken,
zoals die ene keer.

Werner v.d. Wouw